

Holly Hepburn

Het winkeltje van verborgen schatten

1

Het oog van Hope Henderson viel meteen op de flamingo.

De lange, trotse en verbluffend roze vogel stond in het midden van de etalage en eiste al haar aandacht op. En hij was niet alleen, zag ze toen ze vertraagde om eens wat beter te kunnen kijken. Hij had meerdere gevederde broers en zussen van verschillende lengtes en tinten roze. Naast hen stond een grijs met zwarte reiger, die op ingenieuze wijze was gemaakt uit gedraaid metaal. Erboven waarschuwde een bordje voor het opstapje. Een ander bord wees vrolijk naar het circus, maar voor zover Hope kon zien, wees de pijl rechtstreeks naar een oude, met bloemen versierde pot. Daarboven hing een ingelijste oude poster met een reclame erop voor een luchtballonnenrace naar Parijs.

Hope stopte met lopen, gefascineerd door de verschillende producten en het gebrek aan eendracht en overzicht. De winkel zat in een hoekpand met twee grote boogramen aan weerszijden van een glanzend gele, schuine deur. Een prachtig grijs schommelpaard vulde het raam naast de flamingo's, zijn glanzende zwarte manen glinsterden in het licht van de late ochtendzon. Eén oog leek Hope strak aan te kijken en even wist ze zeker dat ze gehinnik kon horen. Als kind voelde ze zich altijd al aangetrokken tot deze winkel. Elke keer als het gezin naar York ging, wilde ze hier koste wat kost even langs. En als studente in Londen had ze veel te veel zondagmiddagen Portobello Market afgelopen, fantaserend over wat ze zou kopen als ze er geld voor had. Maar dit was niet Portobello Road, en ze was heel ver verwijderd van Londen. De gotische spitsen van de York Minster, de kathedraal, die net zichtbaar waren in een zijstraatje, herinnerden haar daar wel aan. Ze was thuis, na meer dan tien jaar weg te zijn geweest.

De naam van de winkel, die in kersenrode letters en versierd met

bladgoud boven het felgele hout prijkte, prikkelde zoals altijd weer haar verbeelding: THE EVER AFTER EMPORIUM, wat zoveel betekende als 'de sprookjesbazaar'. Hoe kon je niet betoverd worden door zo'n naam, vroeg ze zich af. Eronder, in kleinere letters, stond: *Leveranciers van grote en kleine schatten*. En daaronder: *Opgericht in 1902. Eigenaar: de weledelgeboren heer James T. Young*.

Hope staarde nog een paar minuten naar de ramen, zich verwonderend over de verbazingwekkende combinatie van voorwerpen. Het was lente en achter haar op de stoep liepen hordes toeristen, maar daar was ze zich totaal niet meer van bewust. Ze schrok pas weer op toen de klok van de Minster aangaf dat het kwart voor twaalf was en haar eraan herinnerde dat het tijd was voor de lunch met haar zus. Ze wierp een laatste nostalgische blik op de winkel, zette een stap naar achteren en hees haar tas weer op haar schouder om te kunnen vertrekken. En toen viel haar oog op de vacature.

*Het winkeltje vol verborgen pareltjes
Op zoek naar parttimemedewerkers
Ervaring niet noodzakelijk
Vraag binnen naar meer informatie*

Het briefje was handgeschreven met felturquoise inkt en Hope concludeerde uit de extravagante lussen en krullen van de letters dat de schrijver iemand was die zelfs de meest praktische zaken stijlvol kon maken. Eventjes raakte ze in de verleiding om de deur te openen en naar binnen te lopen. Toen ze klein was mocht ze niet naar binnen, maar nu hield niets haar nog tegen. Bovendien riep haar familie al een tijdje dat ze een nieuwe baan moest zoeken. Het was al een paar maanden geleden dat ze gedwongen ontslag had moeten nemen, en ze was te druk geweest met de verkoop van haar huis in Londen en de verhuizing naar het noorden om zich bezig te houden met de volgende stap. Maar zij bedoelden een echte baan: op een kantoor met mensen die ze moest leren kennen door te praten over hun weekendplannen en de films die ze hadden gekeken. Ze doelden niet op een partimebaan in een antiekwinkel, hoe leuk ze die winkel in haar jeugd ook had gevonden.

Met tegenzin liep Hope weg van het Ever After Emporium. Door de koele en in de schaduw gelegen Minster Gates liep ze naar de kathedraal, waar Charlotte op haar zou wachten. Misschien zou ze na de lunch nog even langs de winkel gaan: ze hadden daar vast wel iets om haar nieuwe appartement wat mee op te fleuren. En wellicht zou ze dan ook nog even navraag doen over die baan.

‘En, hoe gaat het nu met jou?’

Een onoplettende voorbijganger zou denken dat Charlottes aandacht volledig werd opgeslokt door de appelmoes die ze in haar dochters mond probeerde te schuiven voordat de peuter die weer kon uitspugen, maar Hope kende haar zus langer dan vandaag. Ze had gezien hoe Charlotte haar ogen tot spleetjes had geknepen toen ze elkaar begroetten buiten de kathedraal, en die oplettendheid was niet weggezaakt toen ze naar Lucia in Swinegate Court waren gelopen en in de zonovergoten binnentuin hadden plaatsgenomen. Zelfs de aantrekkelijke ober en het geklets van de andere gasten konden haar niet afleiden: ze had haar bestelling doorgegeven en vervolgens direct haar amper verhulde oordelende blik weer opgezet. Zo keek Hope’s hele familie naar haar en ze wist dat de details over haar uiterlijk en gedrag van vandaag gedeeld zouden worden. Niet om te roddelen of om onaardig te doen, maar met de liefde en bezorgdheid die ontstonden uit een verlangen om te helpen. Hope hield daardoor alleen maar meer van ze, ook al wilde ze dat ze haar gewoon zouden geloven als ze zei dat het prima met haar ging.

‘Prima,’ zei ze, terwijl ze wat schelvis puttanesca op haar vork prikte. ‘Ik begin te wennen. Ik heb in elk geval de meeste dozen al uitgepakt.’

Charlotte keek kort haar kant op en concentreerde zich toen weer op haar peuter, Amber. ‘Je bent nog steeds te mager. Eet je wel genoeg?’

Die kwam eveneens vaak voor op de ‘Gaaf het wel met Hope’-bingokaart. Ze stopte de vork vol schelvis in haar mond en begon te kauwen. ‘Ja, ik eet genoeg,’ zei ze, toen ze haar hap had doorgeslikt. ‘Ik eet twee ons groenten en twee stuks fruit en ik sport regelmatig. Ik drink niet en gebruik geen drugs.’

‘Goed om te horen,’ zei Charlotte. Ze fronste. ‘Hoewel er niets mis is met het nemen van antidepressiva als je die nodig hebt.’

Typisch Charlotte om een nonchalante opmerking te veranderen in goede raad over haar mentale gezondheid, dacht Hope. Maar dit was geen verrassing: ze wist van tevoren hoe het zou gaan als ze weer naar York zou verhuizen, en ‘subtiliteit’ stond niet in het woordenboek van haar zus. ‘Weet ik,’ zei ze zachtjes. Ze probeerde haar zus aan te kijken. ‘Het gaat prima met me, Charlotte. Echt, maak je geen zorgen.’

Charlottes reactie ging verloren toen Amber met haar mond vol begon te blazen, waardoor de appelmoes over het houten tafeltje vloog. Het geroezemoes van de drukke binnentuin leek even iets te verstommen en er viel een korte stilte aan tafel, die werd verbroken door vrolijk gegiechel van de peuter en een vermoeide zucht van Charlotte. ‘Gelukkig heb ik spek besteld,’ zei ze, terwijl ze naar haar bord keek. ‘Dat is best lekker met appel.’

Ze pakte haar servet erbij en begon stukken appel uit de koperkleurige pluizenbos op Ambers hoofd te plukken. Hope maakte van de gelegenheid gebruik om van onderwerp te veranderen. ‘Wat is ze groot geworden! De vorige keer dat ik haar zag, kon ze nog maar amper kruipen.’

Charlotte knikte grimmig. ‘Zo gaat dat met baby’s. Ik zou willen dat iemand meegroeïende kleding kon uitvinden.’

Hope grijnsde vol medelijden. Charlotte mopperde vaak dat hun oudere broer Harry zo onattent was geweest om twee zonen te krijgen – en de derde zat er ook al aan te komen – waardoor hij maar weinig kledingstukken kon doorgeven aan Amber. ‘Mam helpt je vast graag. Je weet hoe heerlijk ze het vindt om voor de kleintjes te winkelen.’

‘Klopt,’ zei Charlotte. ‘En ik ben haar heel dankbaar. Het punt is dat Amber spontaan de lucht in lijkt te schieten: wat de ene dag nog past, is de volgende dag ineens te krap en ik heb zoveel dingen die ze maar één keer heeft gedragen. Ik bewaar ze allemaal voor...’ Ze veegde het gezicht van haar dochter schoon zonder Hope aan te kijken. ‘Voor de volgende die kinderen krijgt.’

De onuitgesproken woorden bleven in de lucht hangen. Harry en

zijn vrouw hadden besloten dat drie zonen genoeg was voor iedere verstandige ouder en dat dit haar laatste zwangerschap zou zijn. Charlottes zwangerschap van Amber was moeizaam verlopen en was uitgelopen op een keizersnee. Ze had regelmatig gezegd dat ze dit nooit meer wilde meemaken. Logischerwijs lag de verantwoordelijkheid voor het produceren van het volgende kleinkind bij Hope. Dat was ook haar plan geweest toen ze vijf jaar eerder met Rob was getrouwd. Maar toen kwam de diagnose en was alles uit elkaar gespat. En nu wist ze niet zeker of ze ooit nog met een andere man zou zoenen, laat staan doen wat je moest doen om een kindje te maken.

‘Als het Joe maar niet is,’ zei Hope luchtig.

Joe was hun negentienjarige broertje – een nakomertje al die jaren geleden – die momenteel in zijn eerste jaar aan de universiteit van Edinburgh zat en door iedereen werd gezien als iemand zonder verantwoordelijkheidsgevoel. Charlotte rilde. ‘Moet je toch niet aan denken? Hij is zelf nog een kind.’

Dat was het lot van vele kinderen die een fijne verrassing waren geweest, dacht Hope. Joe zou altijd de jongste van het gezin blijven, zelfs als hij zelf kinderen zou krijgen. Ze zag hem voor zich: zijn rode krullen leken zo op de hare, al waren ze een stuk korter. Ze glimlachte. ‘Hij is een goede vent. Hij verzint er wel iets op.’

‘En hij heeft ons allemaal om hem te helpen.’

Helpen, en zich met hem bemoeien, dacht Hope, terwijl ze haar best deed om niet te grijnzen. De afgelopen paar jaar was ze duizenden keren dankbaar geweest voor haar familie, maar ze kon niet ontkennen dat hun goedbedoelde bemoeienissen ook wat overwelgend konden zijn. ‘Gelukkig is Joe slim zat en weet hij alles van de bloemetjes en de bijtjes,’ zei ze op milde toon. ‘Ik denk niet dat je binnenkort Ambers babykleertjes hoeft over te dragen, tenzij iemand in het dorp ze nodig heeft.’

Charlotte viel even stil terwijl ze het laatste beetje appelmoes uit het bakje schraapte. ‘Over het dorp gesproken: ik kwam Simon Wells tegen vorige week. Hij vroeg naar je.’

Het was een onschuldige zin en Charlotte sprak hem uit alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Maar ook dit spelletje kende Hope als geen ander. Simon Wells was een oud-klasgenoot die in Upper Pop-

pleton woonde, waar ze was opgegroeid. Hetzelfde dorp waar Charlotte en haar ouders nog woonden, waar iedereen contact onderhield met de burens en vroeg naar familieleden die waren verhuisd. Het was goed mogelijk dat Simon inderdaad uit beleefdheid had gevraagd hoe het met Hope ging, zeker gezien het feit dat iedereen daar ongetwijfeld wel wist dat ze weer was teruggekeerd naar York. Maar daar doelde haar zus niet op. 'Charlotte...'

'Ik bedoel er niets mee,' zei haar zus met grote ogen. 'Hij is een prima vent: single, en hij ziet er niet verkeerd uit. Ga eens een keer wat met hem drinken en haal samen herinneringen op.'

'Ik wil niet met hem op date,' zei Hope op vlakke toon.

'Oké.' Charlotte liet zich niet van de wijs brengen. 'Dat snap ik wel. En onlinedaten dan? Je had toch Bumble gedownload?'

Hope deed haar best om niet hardop te zuchten. Dat klopte en de app had op haar telefoon gestaan, ongeopend en ietwat beschuldigend, totdat ze hem weer had verwijderd. 'Ik ben er nog niet klaar voor.'

Charlotte nam een hap cannellinibonen en kauwde nadenkend terwijl ze naar Hope bleef kijken. 'Maar in Londen ben je wel een paar keer op date gegaan, toch?' zei ze zodra ze haar eten had doorgeklit. 'Ik weet dat die datingapps ook niet ideaal zijn, maar was het zo vreselijk dat je helemaal niemand meer wilt ontmoeten?'

Hope onderdrukte de behoefte om haar hoofd te schudden en keek in plaats daarvan naar het lentezonnetje dat op de amberkleurige zandstenen muren van de binnentuin speelde. Er was een moment geweest dat ze had opengestaan voor daten. Ze was niet dolenthousiast geweest, maar ze was bereid om te accepteren dat het na achttien maanden wellicht tijd was om haar leven weer op te pakken, en ze wist dat ze ergens moest beginnen. Eén of twee van die dates waren best goed gegaan en hadden geleid tot tweede en derde dates. Ze had zich door een van hen laten zoenen: een jongen die Matt heette, en het was niet vreselijk geweest. Alleen vreemd, alsof het iemand anders overkwam. Op hun volgende date had ze meer verteld over haar relatiegeschiedenis en ineens was alles veranderd. Hij had vol medelijden en afschuw geluisterd, zich door de rest van de date heen geslagen en toen niet meer gereageerd op haar berichten. De volgende was

Adam, die zijn adem uitblies tijdens hun tweede date en zei dat hij niet zeker wist of hij er klaar voor was om de man na Rob te zijn. Daarna had ze het onderwerp vermeden en vage antwoorden gegeven die wezen op een mislukt huwelijk. Toen ze thuiskwam, huilde ze in haar kussen omdat het verkeerd voelde om net te doen alsof. Uiteindelijk had ze besloten dat haar hart wel genoeg klappen had gekregen. Sindsdien was ze niet meer op date gegaan.

‘Ik ben er gewoon nog niet klaar voor,’ zei ze weer tegen Charlotte, voordat ze zocht naar iets om die woorden te verzachten. ‘Ik wil eerst hier een beetje aarden, op krachten komen en de stad weer ontdekken. Misschien ga ik wel op zoek naar een baan.’

Charlotte begon te stralen. ‘Dat is een geweldig idee. Ik zag laatst iets wat me perfect lijkt, een mooi salaris, bij een prima bedrijf...’ zei ze enthousiast. Maar toen leek ze te zien hoe Hope naar haar keek. ‘Maar volgens mij weet je zelf prima wat je zoekt.’

Dat was een deel van het probleem, dacht Hope. Ze had geen idee waar ze naar op zoek was. Ze wilde alleen weg van wie ze eerder was, iets nieuws proberen. Haar gedachten dwaalden terug naar de sierlijke turquoise inkt van de vacature op het raam van het Ever After Emporium en ze voelde diep vanbinnen iets ontwaken: een kleine tinteling van iets wat mogelijk opwindend zou kunnen zijn.

Ze glimlachte naar Charlotte. ‘Ik heb geen flauw idee,’ zei ze, terwijl een uitbarsting van optimisme haar hart verwarmde. ‘Maar ik hoop dat ik het weet als ik het zie.’

Er luidde een bel toen Hope de deur van de antiekwinkel opende. Hij rinkelde niet, zoals winkelbellen meestal doen: dit geluid was dieper, bijna te luid, en ze wist niet zeker of ze zich de trilling had ingebeeld toen het weer wegstierf. Ze keek op en zag een grote, perfect gepoetste koperen bel in een versierde houder boven de deur zitten.

‘Sorry daarvoor.’ Een zwaar Yorkshire-accent doorboorde de stofdeeltjes die dansten in de lucht en Hope draaide zich om, benieuwd wie er tegen haar praatte. ‘Onze bel hing ooit boven de deur van Figgis and Blacks in Mayfair. Ik vrees dat hij aan grootheidswaanzin lijdt.’

Er stond een man op achter een ouderwetse toonbank van donker eiken, met een kartonnen doos in zijn handen. Hij had een dikke dos netjes gekamde witte haren en op zijn neus prijkte een bril met een gouden montuur. Hij droeg een jasje van tweed dat minstens vintage was, zo niet antiek. Hij zag er zowel bekend als vreemd uit. Als Hope had moeten bedenken hoe de eigenaar van een antiekwinkel eruit zou zien, zou ze waarschijnlijk de man beschrijven die nu voor haar neus stond. Hij keek haar vragend aan.

‘Kan ik je misschien ergens mee helpen?’ vroeg hij, terwijl hij de doos op de toonbank zette. ‘Zoek je iets specifiek? Of wil je liever even rustig rondkijken?’

Nu ze moest uitleggen dat ze voor de baan kwam, voelde Hope een deel van haar zelfvertrouwen weer wegebben. Was het een gek idee geweest om te denken dat ze hier zou kunnen werken?

‘Ik ben denk ik op zoek naar meneer Young,’ zei ze langzaam. Ze moest haar best doen om het excuus niet met beide handen aan te grijpen en twintig minuten heerlijk in de winkel te neuzen.

‘Je boft.’ Hij glimlachte en stak zijn hand uit. ‘Ik ben James Young, eigenaar van het Ever After Emporium. Welkom!’

Nu kon ze niet meer terug. Hope liep naar voren en schudde zijn uitgestrekte hand. ‘Hope Henderson. Ik zag de vacature op het raam, voor de parttimebaan.’

Als hij verbaasd was, liet hij dat niet merken. ‘Natuurlijk. Zal ik je er wat meer over vertellen?’

Ze knikte en voelde haar angst een beetje wegzakken. Hij had haar niet uitgelachen, dat was een goed begin. Hoewel dat wellicht nog volgde als ze onthulde dat ze totaal geen relevante werkervaring had. ‘Graag.’

‘Waarom beginnen we niet met een korte rondleiding? Dan kan ik je ondertussen alles vertellen.’

Hij tilde een stevig uitziende klep in de toonbank op en trok daaronder een bewerkt houten paneel weg om naar haar toe te kunnen lopen. Ze zag een subtiel diepgroen vest onder zijn jasje van tweed en glinsterend goud op heuphoogte. Natuurlijk, dacht Hope, terwijl ze bijna begon te knikken. Natuurlijk heeft hij een zakhorloge.

‘Het klinkt misschien overdreven om het een rondleiding te noemen, maar het Emporium is groter dan je van buitenaf zou denken,’ ging meneer Young verder. Hij maakte een handgebaar om de volledige lengte en breedte van de winkel uit te beelden, de twee ramen aan weerszijden van de deur inclusief. ‘Achterin is nog een ruimte met boeken en een klein keukentje. En dan hebben we de opslag nog, boven. Door de jaren heen heb ik geprobeerd om alles te sorteren per tijdperk, maar de meeste mensen vinden het fijner als de spullen lekker rommelig door elkaar staan.’

Dat verklaarde de prachtig chaotische etalages, dacht Hope. ‘Ik denk dat ze niet altijd weten waar ze naar op zoek zijn. En het is veel te leuk om rond te kijken en een verborgen schat te ontdekken.’

Ze zag pretlichtjes verschijnen in de ogen van meneer Young. ‘Precies. Bovendien zou het me niets verbazen als de winkel ’s nachts uit zichzelf spullen verplaatst. Dat zou zeker één of twee mysteries oplossen.’

Hij zei het zo terloops dat Hope niet zeker wist of hij een grapje maakte. Maar hij ging er verder niet op in. In plaats daarvan wees hij naar een gangpad parallel aan het raam met de flamingo’s. ‘Laten we hier beginnen.’

Hope volgde hem. Ze kon amper geloven dat ze in het Ever After Emporium stond. Het was heerlijk koel in de winkel – een hele opluchting op een warme middag in april – en ze beseftte dat ze had verwacht dat het hier somber zou zijn, als in een boek van Dickens. Maar het tegendeel bleek waar: het zonlicht dat door de ramen scheen, werd perfect aangevuld met discrete moderne spotlights in het plafond, waardoor alle tentoongestelde spullen werden ondergedompeld in een helder, zilverkleurig licht. Haar aandacht werd meteen getrokken door een prachtig wit porseleinen theeservies op een tafeltje rechts van hen. Fijne gele en roze rozen omwikkelden de theepot en de kopjes. Ze bedekten de schoteltjes en borden en klommen op het melkkannetje en de suikerkom. Ze slaakte een verheerlijkt kreetje terwijl ze haar blik afwendde.

Meneer Young keek over zijn schouder. ‘Prachtig, hè? Het is Wedgwood. Dat zie je sowieso al aan de kwaliteit, maar de code van drie letters op elk onderdeel bevestigt dat. Deze set komt uit 1934.’

Ze had op het punt gestaan om een van de theekopjes op te tillen, maar trok snel haar hand terug. Als ze het kopje liet vallen, zou de sollicitatie al voorbij zijn voordat die was begonnen, en dan zou ze de set – het gebroken kopje inclusief – moeten kopen. Dit was vast de reden dat ze als kind de winkel niet in mocht. De kans dat ze nu iets kapot zou maken was kleiner, maar ze besloot dat ze beter geen risico kon lopen en stopte haar handen in haar zakken.

‘Hier hebben we twee stoelen gemaakt door Charles Rennie Mackintosh,’ ging meneer Young verder. ‘Daarnaast zie je een werkende grammofoonspeler, maar die is niet te koop. Een paar voorwerpen zijn niet voor de verkoop, die zijn gemarkeerd met een rode stip en zijn alleen voor de sier. Productiebedrijven nemen soms contact met me op om spullen te huren en die grammofoon is populair.’

Opnieuw zorgde Hope ervoor dat ze in het midden van het gangpad bleef terwijl ze achter hem aan liep, maar ondertussen vlogen haar ogen naar links en rechts. Aan de ene kant stond een glanzende oude klok. De behuizing van walnoothout glom als een spiegel en even wilde ze stoppen om te kijken naar het door de zon verlichte schip dat rustig door een wigvormig paneel voer op de ivoeren wijzerplaat. Hij deed Hope denken aan de klok van Robs oma. Ze had altijd gezegd dat hij hem zou krijgen na haar dood. Ze had geen flauw idee gehad dat zij langer zou leven dan haar kleinzoon. Hope onderdrukte de herinnering en dwong zichzelf om zich te concentreren op het hier en nu. De winkel was precies zoals ze had gehoopt: een schatkamer vol heerlijkheden. Ze verlangde ernaar om te blijven kijken bij een aantal van de voorwerpen die meneer Young haar liet zien. Als ze de baan niet kreeg, zou ze zeker terugkomen om rond te kijken. Misschien wel elke dag.

‘De baan is voor twintig uur per week, van maandag tot en met vrijdag, met af en toe een weekenddienst zodat het andere personeel dan vrij kan nemen,’ zei meneer Young. ‘Ik ben redelijk flexibel en vind het geen probleem om rekening te houden met gezinsverplichtingen, mocht je die hebben.’

Hij wachtte en Hope dacht aan haar te stille appartement. ‘Geen verplichtingen,’ zei ze, met wat hopelijk een frisse glimlach was.

‘Het werk draait vooral om klantencontact op de winkelvloer,

maar als het rustig is zul je je af en toe moeten bezighouden met de inventaris en de administratie. We bieden veel vakantiedagen, training tijdens het werken en een marktconform salaris. Bovendien kun je gebruikmaken van personeelskorting.’ Hij leidde haar door een scheve houten doorgang naar een schemerachtig verlichte vierkante kamer. ‘Hier liggen de boeken.’

Hope’s adem stokte toen ze naar binnen liep. Dit was de kamer waar elke boekenliefhebber van droomde: de muren waren van het plafond tot de vloer bedekt met planken, en op elke plank stonden boeken in alle kleuren en maten. De bovenste helft van de planken op de muren links van haar was voorzien van glazen deuren. Sommige boeken daarachter waren in doorzichtige hoesjes gehuld en moesten wel waardevolle eerste edities zijn. Rechts van haar zag ze een ladder van mahoniehout die parallel liep aan de stapels en toegang gaf tot de bovenste planken. De lucht was zwaar en roerloos, gevuld met de onmiskenbare geur van oud papier, oude boeken, oude woorden. Ze haalde diep adem om alles in zich op te nemen en slaakte een tevreden zucht. Het Emporium bevatte meer schatten dan ze ooit voor mogelijk had gehouden.

‘Hou je van lezen?’ vroeg meneer Young, en Hope beseftte dat hij haar reactie nauwlettend in de gaten had gehouden.

‘Zeker,’ zei ze, terwijl haar ogen weer afdwaalden naar de planken. ‘Ik lees alles.’

Hij knikte. ‘We hebben hier een aantal prachtige eerste edities, waaronder een beeldschone *Pride and Prejudice* en een perfect exemplaar van Bram Stokers *Dracula*.’ Ze zag een schittering in zijn ogen. ‘En wat obscuurdere klassiekers. Ken je *A History of British Carpets* van C.E.C. Tattersall?’

Ze aarzelde. Opnieuw wist ze niet zeker of hij een grapje maakte. ‘Eh... Niet echt.’

Meneer Young begon te lachen. ‘Heb jij even mazzel. Maar, je weet maar nooit: wellicht loopt er op een dag iemand binnen die dol is op historische tapijten en dan hebben wij het ideale boek op voorraad.’

Hope keek nog eens goed naar de dichtstbijzijnde plank. Ze stelde zich voor dat ze een verweerde leren kaft omsloeg, de door de tijd

verkleurde pagina's doorbladerde en die heerlijke geur kon opsnuiven. Als ze niet al verliefd was geweest op het Ever After Emporium, was ze dat nu wel geworden. Hoewel ze begon te vermoeden dat ze nog maar weinig loon zou overhouden als ze hier zou werken, ondanks de personeelskorting waar meneer Young het over had.

'Op de eerste verdieping is het magazijn en het kantoor en op de tweede verdieping woon ik,' zei hij, terwijl ze de boekenkamer verlieten en doorliepen naar de laatste hoek in de winkel. Hij stopte even naast een prachtige donkerhouten trap met een bordje: ALLEEN VOOR PERSONEEL. 'Maar je zult wel veel vragen hebben. Is er iets wat je wilt weten?'

Hope dacht terug aan haar laatste sollicitatie, zo'n zeven jaar geleden. Dat was een goedbetaalde baan geweest met veel verantwoordelijkheden en de sollicitatie was een lang, stressvol proces. Ze wist zeker dat ze niet psychometrisch hoefde te worden getest voor deze baan, maar het zou wel nuttig zijn om te weten wat ze kon verwachten. 'Weet u wanneer de sollicitatierondes zullen plaatsvinden?' vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd, waardoor Hope meteen concludeerde dat hij überhaupt nooit had overwogen om haar te laten solliciteren. Maar hij wist haar te verrassen. 'We zijn hier niet zo formeel. In mijn ervaring werkt het vaak beter om gewoon even gezellig te kletsen. Een beetje zoals wij nu doen.'

'O,' bracht Hope uit, opnieuw op het verkeerde been gebracht. 'Sorry, dat wist ik niet.'

Meneer Young maakte een verontschuldigend handgebaar. 'Het is mijn schuld, ik had het moeten uitleggen. Maar nu je even hebt kunnen rondkijken en je ongeveer weet wat de baan inhoudt: heb je nog interesse?'

Het Emporium was alles wat Hope had verwacht, en meer. Ze dacht terug aan het delicate bloemige theeservies, de leunstoelen en vooral de kamer vol met boeken. En toen herinnerde ze zich weer hoe weinig ze over al die dingen wist. 'Ja, ik heb interesse, maar...' Ze durfde haar zin niet af te maken. Ergens was ze er zeker van dat ze hun beider tijd aan het verdoen was. 'Ik zal eerlijk zijn. Toen ik klein was, liep ik altijd langs deze winkel en ik vond het heerlijk om

in de etalage te gluren. En toen ik de vacature vandaag zag, moest ik daaraan denken. Maar ik moet toegeven dat ik geen verstand heb van antiek.'

Meneer Young keek haar even aan. 'Ik ben niet per se op zoek naar iemand met vakkennis. Ik durf best te zeggen dat ik zelf redelijk wat ervaring heb opgedaan.'

Hope blies haar adem uit. 'Ik heb ook nog nooit in een winkel gewerkt.' Ze grijnsde schuchter naar hem. 'Sorry, ik had u niet mogen lastigvallen.'

'Je valt me niet lastig,' zei hij kalm. 'Eerlijk gezegd beoordeel ik mensen nooit alleen op hun cv en kwalificaties. Zo te horen roept deze winkel jou al een lange tijd, je wist dat alleen niet. Weet je wat? We doen het anders. Kies een voorwerp uit, iets wat je mooi vindt, en vertel me erover.'

De verwarring raasde door haar lichaam. Ze had toch net uitgelegd dat ze helemaal geen verstand had van antiek? 'Maar...'

Hij glimlachte bemoedigend naar haar. 'Ik bedoel niet over de fabrikant of de herkomst of iets dergelijks. Kijk gewoon rond, kies iets wat je aanspreekt en vertel me het verhaal. Wat dat verhaal volgens jou ook moge zijn.'

Hope dacht onmiddellijk terug aan de kamer vol boeken, waar honderden verhalen geduldig wachtten tot ze verteld konden worden. Maar ze wist dat een boek kiezen valsspelen zou zijn. Meneer Young wilde iets van haarzelf, iets wat uit haar eigen verbeelding kwam. Het probleem was dat haar hoofd juist nu helemaal leeg was. Meneer Young wachtte. Het leek voor Hope wel alsof de hele winkel wachtte. Het rustige getik van de staande klok klonk onmogelijk luid in de stilte, hoewel ze ergens vreesde dat haar bonkende hart flinke concurrentie bood. Hope haalde diep adem en dwong zichzelf om terug te denken aan de voorwerpen die haar waren opgevallen. Als eerste had ze het theeservies van Wedgwood gezien. Ze kon zich wel voorstellen dat dat servies zou worden gebruikt om thee te serveren in de woonkamer van een chiquehuis uit de jaren dertig. Hope fronste. Nee, niet van een rijke familie. Misschien een familie die niet veel te besteden had, maar wel zuinig was en het servies alleen gebruikte met speciale gelegenheden. En dan had je de grammofoon

nog: ze kon hem bijna horen spelen op een feestje tijdens de oorlog met dat herkenbare zacht krakende geluid, terwijl de naald door de groef trok. Maar hoewel ze zich kon voorstellen hoe beide voorwerpen werden gebruikt, kon ze er niet meer uit halen: geen verhaal dat ze kon vertellen. Ze voelde de schaamte van het falen op haar wangen en stond op het punt om haar hoofd te schudden toen haar blik weer op de klok viel. Rob had haar ooit verteld dat hij als kind had geloofd dat de klok van zijn oma een geheime deur had die naar een andere wereld zou leiden.

‘Zoals de kledingkast die naar Narnia gaat,’ had hij gezegd, terwijl hij verontschuldigend zijn hoofd had geschud. ‘Ik zal die boeken toen wel gelezen hebben.’

‘Heb je die ingang ooit gevonden?’ had Hope gevraagd, en hij had geglimlacht.

‘Zou je me geloven als ik ja zei?’

Dat was het moment geweest dat ze wist dat ze van hem hield – écht van hem hield – en het feit dat hij er niet meer over wilde vertellen omdat hij had gezworen het geheim nooit te onthullen, maakte hem alleen maar leuker. En nu ze naar het getik van de klok luisterde in deze aparte, magische winkel, kon ze bijna geloven dat zich in alle staande klokken geheime deuren naar andere werelden schuilhielden. Dit was een verhaal dat ze kon vertellen, hoewel ze twijfelde of ze dat goed genoeg zou kunnen.

Ze nam even de tijd om haar bonkende hart tot rust te stemmen en concentreerde zich. ‘Ik wil u graag iets vertellen over de klok,’ begon ze, terwijl ze haar keel schraapte. ‘Hij is eeuwen geleden gemaakt voor een hertog en een hertogin. Hij stond jarenlang in de gang van een enorme woning, hoewel ze de klok pas echt opmerkten toen hij er niet meer was. Zelfs toen viel alleen de afwezigheid van het getik hun op. Zonde, want er zat een geheim verborgen in de klok dat hun levens had kunnen veranderen.’

Hope wachtte even en durfde het aan om een korte blik op meneer Young te werpen, maar hij liet totaal niet merken of dit was wat hij had verwacht. In plaats daarvan knikte hij naar haar, om aan te geven dat ze kon doorgaan.

‘De klok werd aan een internaat gegeven, waar hij jarenlang heeft

gestaan en de kinderen voorbij zag rennen op weg naar de les. Tot een kind op een dag niet langssnelde. Dat kind stopte om de klok te bekijken. Die nacht, om middernacht, sloop hij naar beneden toen alle anderen sliepen en tilde hij het haakje aan de zijkant van het deurtje omhoog.'

Toen Hope opnieuw naar meneer Young keek, dacht ze even iets van interesse in zijn blik te zien. 'In de klok vond het kind nog een deur, een die hem naar een wereld vol magie en avontuur leidde.' Ze aarzelde even en slikte het brok door dat ineens in haar keel was opgekomen. 'En toen zijn tijd in dit leven erop zat, veel sneller dan iedereen had kunnen voorspellen, ademde hij zijn laatste adem uit zonder verdriet, zonder te klagen. Want hij wist dat hij duizenden levens had geleefd dankzij de klok.'

De woorden leken een eeuwigheid in de lucht te hangen terwijl meneer Young haar strak aankeek. 'Prachtig,' zei hij uiteindelijk, met de warmste glimlach die ze ooit had gezien. 'Echt prachtig. Wanneer kun je beginnen?'